

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Ivre Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Donationibus. Consilium CCCLXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98716)

convertenda; & minimè communi divisioni subiicienda. Etsi enim multa sæpè permittantur, fieri tamen ea non semper expedit. *l. Non omne De reg. iuris.* Ex voluntate dividendæ ejus pecuniæ, & ex arbitrio utramque summam divisioni non esse subiiciendam, boni viri officium & arbitrium conspiciuntur: ex contraria sententia seu conatu, avaritiæ, proprii commodi, & cupiditatis nota apparet, & existimationis, saltem apud bonos viros, magna diminutio, si non etiam turpitudine aliqua. Accedit summa difficultas & perplexitas, in quos faciendâ sit divisio, an in omnia omnino hujus Universitatis supposita, quando nemo non eorum, qui extra ordinem dicti Concilij sunt, sive Magistri sive scholares, obtendere volet saltem aliquam portionem, & iniuriam sibi fieri putabit, si quis eorum hujus domi in privato pro suo capite particeps non fiet, propter divisionem inter Rectorem & Universitatem fieri mandatam (ea enim est natura divisionis, ut singuli inde partem ferant, qui ad communionem ac divisionem vocati sunt, *d. l. Civitatis*, si modò vocatum finitus est aliquis numerus. *l. Si heres §. vici De legat. 1. Socinus in d. l. Civibus nu. 6. Angelus conf. 196. Nam sunt octuaginta nu. 2.*) an verò tantum in eorum capita; in Rectorem videlicet, & eos, qui sunt de Concilio dictæ Universitatis, quod si tam sine invidiâ aliorum, qui extra hunc ordinem Concilij sunt, quam verè dici posset, probabilem haberet rationem: ob id, quòd, ut antè dictum est, ratio huius missionis & donationis sit ob merita ejusdem Universitatis, quæ ex capite administratorum, non aliorum subditorum constituntur, & expendi debent, *Socinus d. nu. 6.* & quòd verosimile non sit, Sanctissimum Dominum nostrum voluisse ad istam liberalitatem vocare nisi hujusmodi capita: alioqui si omnes omnino, qui sub Universitate quoquo modo sunt, admittantur, in magna eorum multitudine, nullum dignum emolumentum habitura erit in singulis hæc liberalitas.

Quæ etiam causa est, ut inquit Antonius de Butrio, in c. *Requisivisti Desertam. Socin. d. nu. 6.* ex relicto vel donatum Universitati, vel civitati, sic accipiatur, ut id ad Universitatem ipsam, ipsiusque intellectualem corpus pertineat; non in singulos de Universitate veniat distribuendum: vel ideo etiam, quòd tale legatum seu donatio non esset futura alicujus utilitatis. Et utrumque statueretur, sive ut inter Rectorem, & eos, qui de Concilio Universitatis sunt, divisio fiat, sive ut omnes & singuli ad hanc divisionem vocentur, manebit illa inextricabilis contentio an viriles & æquales portiones singuli auferre debeant; & tantum referre debeat scholaris, quantum Magister, & ille quantum Doctor; an verò quo quisque gradu vel professione, an numero annorum professionis, vel meritis maior est, maiorem quoque partem ex hac donatâ pecuniâ referre debeat: ut plerumque ad eos etiam pro maiore parte onera tam personalia, quam patrimonialia referantur, *Albericus in d. §. Universitatis.* Quod etsi probabilius videatur, in contentione tamen controversias, imò calumnias, & dissidia excitabit. Ideoque de consultiſſimum & honestissimum, ar-

bitrioque boni viri convenientissimum esse existimamus, ut Rector, & qui de Concilio Universitatis sunt (ad quos sine ulla controversia diximus referendam esse potestatem divisionis & facultatem hujus arbitrij) concessâ potestate dividendi non urantur; sed hoc arbitrentur, neutram divisioni esse subiiciendam, sed convertendam esse in utilitatem publicam; hoc est, exsolutionem communium debitorum, ex quâ ad omnes in genere per rerum consequentias commodum liberalitatis perventurum est; & contentionum ac dissidiorum occasio præscindetur, & utilitas publica, ut oportet, *l. 1. & ibi DD. D. Solutio matrim. privatæ præferetur.*

De Donationibus.

S V M M A R I U M.

Donatio per clericum suæ concubinae, aut spurio filio facta.

1. Appellationis desertio non habet locum, quando sententia est nulla.
2. Appellationis desertio non excusatur per moram Iudicis.
3. Restitutio in integrum datur adversus desertionem, quam mora iudicis induxit.
4. Restitutio in integrum datur ob notoriam iniustitiam, etiam contra tres sententias conformes.
5. 7. 10. Clericus concubina sua legare vel donare non potest.
6. 15. Milites concubina non donant.
8. 11. Clerico & militi concubina donatum est restituendum.
9. Delegatio donandi causâ facta inter prohibitos non valet.
13. Donatum ex causa turpi quando restituitur, etc.
12. Turpitudinem quando liceat detestari.
14. Praesentia quando praesentis & recentis noceat.
16. Sententia & executio quando per novam opposicionem impediatur.

CONSILIV MCCCLXIX.

CIRCA desertionem appellationis versari videtur præcipua questio in causa appellationis, quæ coram Venerabili Viro Domino Decano S. Sulpitij Diestensis pendet inter Reverendos & Generosos Dominos Guilielmum ac Godefridum L. eorumque consortes Appellantes; & Martham V. Appellatam: ob id, quòd Dominus Abbas S. Jacobi Leodiensis proximè præcedentis instantiæ Iudex, declaraverit appellationem, quam dicti Appellantes à decreto Dominorum Decani & Capituli S. Ioannis Leodiensis sexta Februarij anno 1552. lato interposuerunt, esse desertam. Pro cuius questionis resolutione & copiosissimè & exactissimè D. Henricus Vevius, in prioribus instantijs causæ advocatus, scripsit plurimis adductis, quæ ad desertionis vel aversionem, vel exculationem faciunt; demonstratâ scilicet nullitate dicti decreti, à quo, salvâ nullitate, provocatum est, & causâ nullitatis cum appellationis articulo, dicto Domino Abbati aequè principaliter commissâ. * Per quam nullitatis considerationem avertitur cogitatio appellationis & desertionis: quia sententia, quæ nulla est, appellatione non indiget, *l. 1. Quæ sent.*

sine ap-

*fine appel. rescind. l. 1. & seq. C. Quando provoc. non est
necesse; nec desertione prosecutionis, nisi per lap-
sum triginta annorum, confirmatur, Bald. in c. Sape
nu. 11. De appellat. ita ut, quod dicti Domini Ad-
vocati laboribus addatur, ad manum non sit.*

2. Ceterum quia iuris civilis constitutio rigidior
eâ in parte esse videtur, l. fin. §. illud etiam in fine
C. De temp. appel. & in Auth. De his qui ingred. ad
appel. col. 5. cum non admittat ex mora iudicis
exculationem, sed tantum querelam adversus Iu-
dicem, qui moram fecit; qui tamen rigor poste-
riori etiam civili constitutione iterum remissus
videtur, in Auth. Vt sponsiat. largitus §. hoc quoque col-
lat. 9. hoc consulto fecerunt Domini Appellantes,
quod adversus istam qualemcumque ex iuris ri-
gore forte inductam desertionem, & lapsum fa-
talium in integrum restitui petierint; sub con-
ditione, si de bono iure Appellantium, ac dam-
natâ donatione sacerdotis in suam concubinam &
focariam factâ constaret: eadem facultate resti-
tuendi etiam in concessione rescripti seu brevis
Domino Iudici datâ. Cui concessioni se confor-
mando Appellantes, formalem petitionem resti-
tutionis huiusmodi ex prædictâ causa in hoc ju-
dicio proposuerunt: ita ut in omnem partem
præmuniri sint adversus obiectam & declaratam
per præfatum Dominum Abbatem appellationis
desertionem: vel præiudicio nullitatis, quæ ap-
pellationis proponendæ, ac proseguendæ neces-
sitatem tollit, vel desertionis excusatione; vel
denique illius emendatione per restitutionem in
integrum. Dubium etenim non est, quin, reten-
ta opinione, quod appellatio deseratur per lap-
sum biennij, etiam si per Iudicem steterit, d. §.
illud etiam in fine, appellanti succurratur, saltem
per restitutionem, si eam petet: * quia resti-
tuendi legitima ea est causa, etiam in maiore, Panor.
& alij in c. Ex ratione De appellat. Iniquum enim
esset diem actionis seu persecutionis eximi per
Iudicem, l. Sed & si per prætorum §. ait prætor Ex
quib. caus. maior. Gloss. in Auth. Si appellationem in
verb. nullum præiudicium C. De tempor. appellat. Franc.
Curtius Senior Conf. 24. Super eo quod à me nu. 8. &
cum restitutio hæc suspensa sit à iustitia causæ
tam præfractæ, rigide, aut tam scrupulose de neg-
ligentiâ Appellantium quoad prosecutionem qua-
rendum non est: quia desertio appellationis re-
spectu viacentis in malâ causâ rigida & commen-
titia est; ut & præscriptio malâ fide possidentis;
quæ ob id ex æquitate canonica non tam facile
admitti debet, c. possessor male fidei De reg. iur. lib.
6. † ideoque ut demonstrata iniustitiâ datur
restitutio in integrum, etiam adversus tres senten-
tias conformes, Rota decis. 2. Latis tribus, alias est
165. sub tit. De restit. in integ. in novis & decis. 465.
Nota quod adversus tres sententias, alias est §. De restit.
in integ. in antiquâ, quarum conformitas non
minus rem iudicatam facit quàm appellationis
desertio, Clem. 1. De sent. & re iud. ita quoque
propter iniustitiâ latæ sententiæ, & iustitiâ
causæ, pro qua stat, qui in integrum restitui petit,
restitutio concedenda est, quia iniustitia partis
adversæ, per quam læditur iustitia alterius, pro
latione & sic pro causa restitutionis accipitur, Rota
d. decis. 2. de restit. in integ. in novis.

Sic igitur statâ viâ ad restitutionem, & per re-
stitutionem sublato in omnem eventum impedi-
mento desertionis, deroganda est iustitia causæ, seu
bonum ius, quod dicti Appellantes in principali
contra præfatum Martham habent; hoc est, quod
in exactione debiti octuaginta florenorum, &
unius nobilis Rosati, in quo D. Lambertus Ro-
berti, quondam D. Michaeli L. obligatus fuit,
dicti Appellantes, tamquam ex residuo bonorum,
eiusdem Domini Michaelis universales hæredes,
præferri debeant dictæ Marthæ, quæ idem debitum,
ex causa donationis sibi à D. Michaeli cessum
pretendit: quia detectâ hac Appellantium iustitiâ,
deprehenditur iniquitas tam Iudicum primæ,
quàm secundæ instantiæ, quatenus decreverunt
Marthæ solvi, actione Appellantibus reservatâ
contra Martham ad repetitionem soluti. Dere-
gendæ autem huius iustitiæ, ac boni iuris, quod
dicti Appellantes habent, facilis est ratio vel ex
solo defectu iuris prædictæ Marthæ. Nam de iure
Appellantium dubitandum non est; ob id, quod
syngrapha & recognitio D. Lambertii clara &
aperta sit, continens confessionem se tantum de-
bere Domino Michaeli; cuius hæredes & eum
representantes sunt dicti Appellantes; adeo ut
de ipsis loqui & cantare videatur instrumentum
obligationis, de quo sit relatio in instrumento
dictæ donationis; idcirco etiam ad eos pertinere
dicendum sit, si de eius alienatione, vel exa-
ctione per Dominum Michaellem factâ, non con-
stat. Quod autem Martha nihil iuris ex prædictâ
cessione Domini Michaelis acquisiverit, inde
demonstratur, quod allegatum sit, dictam Mar-
tham tempore huiusmodi cessionis seu donationis,
fuisse focariam, & concubinam dicti D. Michaelis,
eundemque D. Michaellem eo tempore fuisse cleri-
cum beneficiatum & Archidiaconum Cathedralis
Ecclesiæ Namurcensis: nam posterius hoc
Martha positivè allegando constituit, & ipsum,
quo utitur donationis instrumentum, apertè
exprimit: prius quoque de concubinato D. Michæ-
liscum Marthâ satis probatum est, tum per dictæ
Marthæ confessionem licet obscuriorem & vela-
tam; quod scilicet Martha aliquando fuerit concu-
bina D. Michaelis, tum quod per testimonia sex
testium conformium satis probatum sit, eandem
Martham & ante & post hanc donationem, adeo-
que etiam tempore donationis per concubinatum
adhæsisse dicto D. Michaeli, usque ad exitum
vitæ; donec ingraescente ætate, ac morbo per
cognatos supervenientes à dicto Michale depulsa
fuit.

Ex quorum probatione consequitur, quod
huiusmodi donatio seu cessio: ex donationis causa
sit ipso iure nulla: nam ex sententia Bartoli, in l.
Miles ita §. mulier de milit. testam. & in l. Mulierem De
ys. quibus ut indig. & in l. Affectionis De donat. com-
muniter receptum & comprobatum est, Angel.
conf. 171. Super puncto, Petrus Anchor. conf. 247. Da-
bium facit, Panor. in c. 1. De cler. egrot. Doct. in Mi-
ler De re iudic. c. yn. Alber. & alij in l. 2. C. De donat.
inter vir. & uxor. Ioan. de Imolam l. Donationes De
donat. Guido Papa conf. 115. Dominus Ioannes, Decius conf.
132. In casu proposito, præses in loco A milite armata milit.

† Ad exemplum militis armatæ militiæ, qui suæ
concubinae

concubinæ legare non potest, d. §. mulier, l. 2. C. De donat. inter vir. & ux. d. l. Mulierem, clericum cœlestis militiæ militem (cui turpius est habere concubinam) id permissum esse; * ne quidem sub velamento pietatis, aut eleemolynæ, vel meritum in fraudem legis, Alex. cons. 57. Perspectis testamento m. 7. vol. 2. quorum tamen meritum, aut pietatis nulla est in dicta donatione commemoratio, sed aperte ac indistincte dicitur in eâ, quod donatione purâ, perfectâ & irrevocabili inter vivos sine spe aliquid recipiendi, aut relabendi, purâ simpliciter, & libere donatur. Sic quod comperta hac hujus donationis nullitate, certum sit ex eâ dictæ Marthæ actionem nullam competere adversus cessum debitorem: quia cum donandi jus non habet, qui donasse dicitur, donatio nihil acquiritur, l. Si si-
lus tuus C. De donat.

Nec ad sustinendam hanc donationem & aver-
tendos Appellantes quicquam facit, quod præter
donationem & cessionem, instrumentum quoque
crediti Marthæ sit traditum: nam prohibitio do-
nationis, quæ ex hac causa fit, non concluditur
in donatione obligationis, sed obtinet etiam in
mera & absoluta donatione, quæ fit per traditio-
nem rei. * Unde lex mandat militibus reddi, ac
restitui quod focarijs seu concubinis donaverunt,
l. 2. C. De donat. inter vir. & ux. ex quo traditio-
nis præcedentis necessaria est positio: quia reddendi
verbum retrodandi significationem habet, l. Ver-
bum Reddendi De verb. signif. Et cum donationes mi-
litum concubinis factas lex, d. l. 2. comparet do-
nationibus factis à coniuge coniugi, quæ etiam
prohibentur, l. 1. & per tot. tit. De donat. inter vir. &
ux. consequens est, ut quemadmodum ipso jure
nihil valet traditio ex eâ causâ factâ, si corpus
fit, quod donatur, l. Nec ratio §. sciendum De donat.
inter vir. & ux. ita nec valeat traditio rei cuiuscum-
que per militem concubinæ suæ ex donationis
causâ factâ, Bald. cons. 248. Queritur utrum in princ.
vol. 1. Proinde ut maximè dicatur, quod tempo-
re donationis dictæ Marthæ traditum sit chiro-
graphum D. Lamberti; & quod per instrumenti
traditionem, dominium rei regulariter tradi ac
transferrî censeatur, l. 1. C. De donat. ob id ta-
men in proposito non censebitur hæc donatio ef-
ficacior; propter prohibitionem, quæ ipso jure
vitiat id quod actum est, d. §. sciendum; hoc est
titulum & causam traditionis; quâ causâ defi-
ciente aut annullatâ, traditio quoque effectum
translativum dominij non habet, l. Numquam nuda
De acq. rer. dominio. Ut expresso jure in prohibitâ
donatione inter coniuges (ad cuius exemplum
donationes militum in concubinas prohiberi di-
ximus) constitutum est, l. Si ut proponis C. De donat.
inter vir. & ux.

Ideoquæ nihil etiam facit ad confirmationem
huius donationis, vel ad donati retentionem,
quod D. Lambertus Marthæ per hanc donatio-
nem ac chirographi traditionem, fecerit promif-
sionem de solvendo, & sic in effectu per speciem
delegationis actio, quæ D. Michaeli compete-
bat, sit novata & in bonis illius esse desierit, l. si Si-
cium in princ. De novation. cum per delegationem
delegans jus agendi contra delegatum debitorem
amittat, l. 1. C. De novat. Nam cum ante solutio-

nem factam hæredes D. Michaelis intervenerint,
merito effectum delegationis impedire potuerunt,
detestâ donationis nullitate, per quam resolvitur
effectus delegationis, quæ facta est ex causâ, quæ
nulla & injusta est, hoc est factâ creditrici dele-
gataræ, quæ ipso jure creditrix ex eâ causâ esse
non potuit; sic ut ipsius traditi chirographi sit
condictio seu repetitio, l. Dissoluta, l. ult. De condict.
ex lege. Ut expressis legibus decisum est, l. Nec
ratio §. sed si debitorem, l. Si debitor l. Nec uxori. De do-
nat. inter vir. & ux. delegationem per maritum
de solvendo uxori nullius esse momenti & solu-
tionem factam posse condici, vel per maritum
vel per delegatum debitorem, elegans tex. in d. l.
Vir uxori.

Quod in prohibitâ donatione inter coniuges
ita definitum, multo magis obtinere debet in hac
donatione clerici vel militis in concubinam; quæ
ita prohibita est, ut nec morte convalescat; qua
tamen convalescit donatio inter coniuges, l. Cum
hic si quis in princ. De donat. inter vir. & ux. Atque ita
cum non rectè nover, cui rectè solvi non potest,
l. Cui rectè De novat. neque novatio contingere pos-
sit, ex eâ stipulatione seu promissione, quæ non
committitur, l. Novatio De novat. nihil facit in pro-
posito consideratio delegationis & novationis: +
sed hoc indubitatum relinquitur, quod cum so-
luta dictæ Marthæ pecunia tam per debitorem,
quàm per hæredes à Marthâ repeti possit, multo
magis per interventionem eorundem hæredum fi-
eri potuerit prohibitio & impedimentum, quo
minus dictæ Marthæ solutio fieret: quia cuius est
repetitio multo magis est retentio ac prohibitio,
l. Invito §. cui damus De reg. iur. relicta Marthæ suâ
actione, si quam habeat. Ex quo maximè eluces-
cit iniquitas decreti, unde appellatum extitit; quod
permissum est Marthæ solvi hæredibus, reserva-
tâ actione contra Martham: inversâ enim rotâ hæ-
redibus id attribuendum erat, quorum causa ex
origine obligationis erat non tantum certa, sed
etiam probabilis; contra dictæ Marthæ causa ob-
luta sordibus concubinitus, ex aperta juris con-
stitutione omnino improbabilis.

Ex quibus quoque convincitur, quod nihil
Marthæ patrocinetur illa juris regula, quod dati
ex turpi causa, cum utrimque par est turpitudi-
ne, nulla sit repetitio, sed melior conditio possidentis,
l. Vbi autem, l. Si ob turpem De condict. ob turpem caus.
l. In pari De regul. iur. quodque meretrix turpiter
nō accipiat, ideoque datum optimo jure retineat,
l. Idem etsi §. sed quod meretrici De condict. ob turp. caus.
nam id obtinet cum specialis nulla est legis prohi-
bitio, ne ex turpi causa dare liceat. Ideoque quam-
vis lex permittat donationem tam inhonestæ,
quàm honestæ affectionis causâ, l. Affectionis De do-
nation. & specialiter quæ in concubinas sunt, l.
Donationes De donat. excipit tamen inhonestas
donationes militum erga suas concubinas, l. 1. C.
De donat. inter vir. & ux. gloss. & Doctor. in d. l.
Donationes & in d. l. Affectionis: ita quod paris turpi-
tudinis considerationem vincat legis prohibitio.

Quæ prohibitio hoc quoque facit, ut non possit
hæredibus obijci, quod non debeant defuncti tur-
pitudinem detegere, l. Si creditoribus C. De servo.
pig. dato manumiss. l. Filios C. De revoc. ijs quæ in fraud.
cred. cum

cred. cum lex idem permittat ipsis militibus, qui sic donaverunt, l. 3. C. De donat. inter vir. & ux. multo magis eorum successoribus, quorum nulla est turpitud. Et regula, quæ est de non audiendo eum, qui suam, vel auctoris sui turpitudinem allegat, non obtinet, cum turpitud. jus adversarij prorsus tollit, & prostermit, Felin. in c. Lator post princ. vers. est etiam alius casus ubi turpitud. De sent. & re iudic. omniumque minime, cum ei per viam exceptionis vel replicationis objicitur, qui turpitudinis particeps est, & de lucro captando certat, l. De tutela & ibi doct. C. De integ. rest. minor. Marth. Marthesianus in d. l. relios. Quæ omnia hic concurrunt; nam Appellantes non propriè egerunt contra Martham, sed suo debitori assilendo, mandatiq. illi nulliter dati executionem impediendo, se petitioni dictæ Marthæ objecerunt, ne ei solutio fieret.

14. Quamobrem nec illud Appellantibus ob stare debet, quod Dominus Guilielmus unus hæredum tamquam testis huic donationi præfens fuerit, & sic in hanc donationem consensisse videatur, l. Lucius Titius Quib. mod. pign. vel hypot. solvitur: nam principio cum plures sunt hæredes, unius consensus alijs nocere non potest, l. Non debet alteri. Factum, De reg. iuris: deinde præsentia illius, qui actum impedire non potest, & quo absente atque invito idem fieri posset, præfenti non præjudicat, l. Sic ut §. non videtur Quib. mod. pig. vel. hypot. sol. & tertio quod legis prohibitio consensus omnes effectus præcindat, usque aded ut etiam ipsi donanti in hoc casu actionem ad receptionem permittat, d. l. 2. C. De donat. inter. vir. & ux.

Sed nec illud Appellantibus ob stare debet, quod legatum à milite concubina relictum, tamquam ab indigno auferat fiscus, non hæres sibi retineat, l. Mulierem de his quib. ut indig. & donata putativæ uxori, quæ per legis prohibitionem uxor esse non potest, fisco vindicentur, d. l. Cum hic status in fine: quasi eâ consideratione Appellantes, cum ad suum commodum nihil petere possint, sed actione destituantur, de defectu aut revocabilitate seu fragilitate juris dictæ Marthæ, objicere non possint; cum de jure fisci tertius opponens non audiat, l. His consequenter D. Famil. ercis. *

15. Nam quicquid sit in ultima voluntate seu legatis, hoc indubitatum est, & aperta lege, in d. l. 2. in verb. eam tibi restitui iubebis, definitum, donationem militis suæ concubinae factam, sic ipso jure esse nullam, ut concubina nec efficaciter sibi accipiat, nec ad emolumentum fisci capiat illud; sed resolutâ seu annullatâ causâ traditionis, ipsi militi & non alij restitui debeat. Quæ omnia cum clara & liquida sint, non debebat per duos Iudices priorum instantiarum, causa Marthæ præferri in hoc concursu; potissimum quia nulla præcesserit dicti D. Lamberti debitoris condemnatio: nam licet D. Lambertus post cessionem ex donationis causa Marthæ factam hoc debitum capitulariter recognoverit, & dictæ Marthæ solvere promiserit; id tamen pro sententia haberi non potest, sed tantum pro delegationis complemento; quam superius diximus in proposito esse erroneam & nullam. Vnde etiam est, quod sententia in prima instantia lata, primum continet condemnationem D.

Lamberti. Sic quod dici non possit Martham prius pervenisse ad sententiam, & Appellantes lata sententia supervenisse; quo casu posset tolerari huiusmodi decretum, l. 15 à quo De rei vindic. sed hic tantum agitur de impedienda sententia, ne illa feratur ad commodum Marthæ. * Et grava. 16. men, de quo hic queritur, consistit in eo, quod pro eadem Martha latum sit hoc decretum, & sic non agatur principaliter de impedienda sententia, ne feratur in favorem Marthæ; cujus generis oppositio, & concursus admittitur; quia idem iudicium est, in quo ex æquo de omnium competitorum jure querendum & cognoscendum est: licet aliud esse possit diversis iudicijs, adversus unum debitorem aut possessorem institutus. l. pen. De petit. hered. Covar. practic. quest. lib. 1. cap. 16. ne executio iudicati temerè impediatur, d. l. 15 à quo. Et hoc est quod ex sententia Innocentij, in c. Veniens De testib. scribit Baldus, in c. 1. §. si duo in princ. De pace tenenda: quando unus competitor incingit competitorem objicendo se illi, pro neutro potest ferri sententia, nisi jure utriusque discusso.

Cum itaque ex præmissis alijsque quæ per aliorum præcedentes consultationes deducta sunt, evidenter constet de bono jure Appellantium, non tantum quoad gravamen, ob quod appellatum existit à decreto de solvendâ seu tradendâ pecuniâ Marthæ, sed cautione; reservatâ tantum Appellantibus suâ actione contra Martham; verumetiam quoad causam seu materiam principalem, quod scilicet hæc donatio per D. Michaelem Marthæ facta, sit damnata tamquam à sacerdote milite cælestis militiae in suam concubinam, & focariam facta; consequens est, ut quia sub conditione, si constaret de huiusmodi bono jure & damnatione donatione, Venerab. D. Decano data est facultas restituendi adversus lapsum fatalium, eamque restitutionem Appellantes, quatenus opus est, formaliter etiam petierint; eam quoque idem D. Decanus concedere debeat, eaque concessâ declarare, prout in conclusione in libello appellatorio in hac causa exhibito ex parte Appellantium petitum existit.

De Donationibus.

S V M M A R I V M.

Donatio concubinae per Clericum facta.

1. 12. Donatum & traditum à clerico concubinae non repeti possit.
2. Donationes clerici & militis facta concubinae comparentur.
3. Donatio olim non erat specialis contractus.
4. Miles concubinam habere non potest.
5. Castra à castitate dicta.
6. Donationes affectionis inhonestæ causæ permittuntur.
7. Donati repetitionem quando impediatur paritas turpitudinis.
8. 13. Donata concubinis per senatores repeti possunt.
10. Clerici privilegia militum tribuuntur.
11. Praepositi Alexandrini doctrina reprehenditur.

CONSILIVM CCLXX.

Ex traditione Ioannis Antonij de Sancto Georgio vulgò nuncupati Ambrosij Praepositi Mediolanensis, postea Cardinalis Alexandrini